

prvo poglavlje

TATE

„Mlada damo, netko vam je zario nož u vrat.“

Razrogačim oči i polako se okrenem prema starom gospodinu koji stoji kraj mene. On pritišće tipku za pozivanje dizala i okreće se prema meni. Smiješi se i pokazuje na moj vrat.

„Vaša znamenka“, kaže.

Ruka mi instinktivno krene prema vratu i dodirnem znamenku veličine novčića od deset centi koja mi se nalazi točno ispod uha.

„Moj je djed običavao reći da položaj znamenke na tijelu govori o tome kako je neka osoba umrla u prošlom životu. Pretpostavljam da je vama netko zario nož u vrat. No to je, srećom, vjerojatno bila brza smrt.“

Nasmiješim se, ali zapravo ne znam bih li se trebala uplašiti ili bi mi te njegove riječi trebale biti duhovite. Unatoč pomalo morbidnom uvodu u razgovor, ne čini mi se da je baš opasan. Pogrbljeno držanje i nesigurnost na nogama dokazuju da zasigurno nije mlađi od osamdeset godina. Polako se uputi prema jednom od dva stolca presvučena crvenim baršunom koja su smještena uza zid kraj dizala. Zastenje dok se spušta na stolac, a zatim me ponovno pogleda.

„Idete na osamnaesti kat?“

Pogledam ga zbunjeno dok pokušavam probaviti njegovo pitanje. On iz nekog razloga zna na koji sam se kat uputila, iako sam sada prvi

put nogom kročila u ovu stambenu zgradu, a definitivno sam sada prvi put vidjela tog čovjeka.

„Da, gospodine“, kažem oprezno. „Vi radite ovdje?“

„Da, radim.“

On kima prema dizalu i pogled mi skreće na osvijetljene brojeve iznad moje glave. Još jedanaest katova do dolaska lifta. Molim se u sebi da brzo stigne.

„Pritišćem tipke za dizalo“, reče. „Sumnjam da postoji neki službeni naziv za moj posao, ali ja se volim nazivati kapetanom leta s obzirom na to da šaljem ljude tako visoko u zrak, čak do dvadesetog kata.“

Nasmiješim se na njegove riječi jer su i moj brat i otac piloti. „Koliko ste dugo pilot ovog dizala?“ upitam ga dok čekam. Kunem se da je ovo najsporije vražje dizalo u mome životu.

„Otkad sam prestar za poslove na održavanju ove zgrade. Radio sam ovdje trideset dvije godine prije nego što sam postao kapetan. Šaljem ljude na letove već, mislim, više od petnaest godina. Vlasnik zgrade dao mi je iz samilosti ovaj posao, da imam čime prikratiti vrijeme do smrti.“ Nasmiješi se sebi u bradu. „Ali on nije znao da mi je Bog dao toliko zadataka koje moram obaviti u svome životu, a u ovom sam času u tolikom zaostatku da vjerojatno *nikada* neću umrijeti.“

Zateknem se kako se smijem kad se vrata dizala konačno otvore. Posežem za ručkom svoga kovčega i okrećem mu se još jednom prije nego zakoračim unutra. „Kako se zovete?“

„Samuel, ali zovite me Cap“, reče. „Svi me tako zovu.“

„Cap, imate li vi koju znamenku?“

On se zadovoljno nasmiješi. „Zapravo, imam. Izgleda da sam u prošlom životu bio pogođen ravno u guzicu. Najvjerojatnije sam nasmrtno iskrvario.“

Nasmiješim se i prinosim dlan čelu, salutirajući mu kao pravom kapetanu. Ulazim u dizalo i okrećem se prema otvorenim vratima, divći se luksuzu predvorja. Ovo mjesto, s obzirom na sve te velike ukrašene stupove i mramorne podove, više je nalik nekom povijesnom hotelu nego običnoj stambenoj zgradi.

Kad je Corbin rekao da mogu živjeti kod njega dok ne pronađem posao, nisam imala pojma da on živi kao prava odrasla osoba. Mislila

sam da će biti slično kao zadnji put kad sam ga posjetila, odmah nakon što sam maturirala, kad je on tek počeo obuku za pilota. To je bilo prije četiri godine, a tada je živio u nedovršenom dvokatnom stambenom naselju. Očekivala sam nešto slično.

Nikako nisam očekivala luksuzni neboder u središtu San Francisca.

Pronalazim ploču s tipkama i pritišćem osamnaesti kat, a zatim pogledam gore u zrcalima obložene zidove dizala. Jučerašnji dan i većinu današnjeg jutra provela sam pakirajući svu svoju imovinu u svom stanu u San Diegu. Nasreću, nemam mnogo imovine. No nakon što sam sama odvezla osamsto kilometara, u mom se odrazu jasno vidi umor. Kosa mi je labavo svezana u rep osiguran olovkom jer nisam uspjela pronaći gumicu za kosu dok sam vozila. Oči su mi obično smeđe kao i moja kestenjasta kosa, ali sada izgledaju deset nijansi tamnije zahvaljujući izraženim podočnjacima.

Guram ruku u torbicu i pronalazim balzam za usne nadajući se da ću spasiti bar njih prije nego što i one ne budu izgledale umorno kao i ostatak moga lica. Čim se vrata dizala počnu zatvarati, ponovno se otvore. Neki tip juri prema dizalima, spremajući se ući u moje dizalo, no zastane da pozdravi starca. „Hvala, Cap“, kaže.

Iz dizala ne mogu vidjeti Capa, ali čujem da je nešto promrmljao zauzvrat. Ne zvuči ni približno željno započeti neobavezni razgovor s tim tipom kao što je bio raspoložen razgovarati sa mnom. Ovaj čovjek izgleda kao da je najviše u kasnim dvadesetima. Cereka mi se i ja točno znam o čemu razmišlja s obzirom na to da je upravo pospremio lijevu ruku u džep.

Ruku na kojoj je vjenčani prsten.

„Deseti kat“, kaže, ne skidajući pogled s mene. Oči mu kliznu na ono malo dekoltea koji viri iz moje košulje, a zatim pogleda na moj kovčeg. Ja pritišćem tipku za deseti kat. *Trebala sam odjenuti pullover.*

„Useljavaš se?“ pita i opet otvoreno zuri u moju košulju.

Kimnem, iako sumnjam da je to primijetio s obzirom na to da mu je pogled prikovan ni blizu mome licu.

„Koji kat?“

A, ne, nećeš. Prekrivam rukom sve tipke i zaklanjam osvijetljenu tipku osamnaestog kata, a zatim pritišćem svaku tipku između desetog

i osamnaestog kata. On pogleda na ploču i zbunjeno zatrepće.

„Nije te briga“, kažem.

On se nasmije.

Misli da se šalim.

Zatim podiže jednu svoju tamnu, gustu obrvu. To je lijepa obrva. Obrva koja je dio lijepog lica, koje je dio lijepe glave, koja je dio lijepog tijela.

Oženjenog tijela.

Šupak.

On se zavodnički smješka nakon što je vidio kako ga promatram – ali ja ga nisam promatrala onako kako on misli da jesam. U svojim sam mislima zamišljala koliko je puta to tijelo bilo pritisnuto o djevojku koja nije njegova žena.

Žao mi je njegove žene.

Kad stignemo na deseti kat, on opet gleda u moj dekolte. „Mogu ti pomoći s tim“, kaže, kimajući prema mojem kovčegu. Glas mu je lijep. Pitam se koliko je djevojaka palo na taj oženjeni glas. On hoda prema meni i pruža ruku prema ploči, hrabro pritišćući tipku koja zatvara vrata.

Gledam ga u oči i pritišćem tipku koja otvara vrata. „Mogu sama.“

On kima kao da shvaća, ali u očima mu je još onaj zločesti sjaj koji potvrđuje zašto mi je na prvi pogled bio antipatičan. Izlazi iz dizala i okreće se prema meni prije odlaska.

„Vidimo se kasnije, Tate“, kaže, točno u trenutku kad se vrata zatvore.

Namrštim se. Nije mi ugodno što oba čovjeka koja sam dosad srela u ovoj zgradi već znaju tko sam.

Ostajem sama u dizalu, koje staje na svakom katu dok ne stigne do osamnaestog. Izlazim vam, vadim mobitel iz džepa i otvaram svoje poruke Corbinu. Ne sjećam se broja stana koji mi je napisao. Ili je 1816 ili 1814.

A možda je 1826?

Zastajem ispred broja 1814, zato što na podu hodnika leži onesvi-ještenu muškarac, naslonjen na vrata broj 1816.

Bože, molim te da nije 1816.

Pronađem poruku na mobitelu i stresem se. U poruci piše 1816.
Naravno da piše.

Hodam polako prema tim vratima, nadajući se da neću probuditi tog tipa. Noge su mu ispružene pred njim, a leđima je naslonjen na Corbinova vrata. Brada mu je priljubljena na prsa, i on hrče.

„Oprostite“, kažem glasom tek malo glasnijim od šapta.
On se ne miče.

Podižem nogu i bocnem ga vrškom cipele u rame. „Moram ući u ovaj stan.“

On se promeškolji, a zatim polako otvori oči i zapilji se ravno ispred sebe u moje noge.

Gleda u moja koljena, a obrve mu se skupljaju dok se polako naginje naprijed mršteći se. Podiže ruku i bocne me u koljeno prstom, skoro kao da nikad u životu nije vidio koljeno. Spušta ruku, zatvara oči i ponovno zaspi naslonjen na vrata.

Divno.

Corbin se ne vraća do sutra pa ga zovem na mobitel kako bih pro-
vjerila je li ovaj tip netko zbog koga bih se trebala zabrinuti.

„Tate?“ upita, odgovorivši na poziv bez pozdrava.

„Da“, odgovaram. „Sretno sam stigla, no ne mogu ući u stan jer neki pijani tip leži onesviješten pred tvojim vratima. Imaš neki prijed-
log?“

„Tisuću osamsto šesnaest?“ upita. „Jesi li sigurna da si pred pravim
stanom?“

„Sigurna sam.“

„Jesi li sigurna da je pijan?“

„Sigurna.“

„Čudno“, reče. „Što ima na sebi?“

„Zašto te zanima što ima na sebi?“

„Ako nosi pilotsku uniformu, vjerojatno živi u zgradi. Vlasnik
zgrade ima ugovor s našom kompanijom.“

Ovaj tip nema na sebi nikakvu uniformu, ali ne mogu ne primije-
titi da mu crna majica i traperice baš lijepo pristaju.

„Nema uniformu.“

„Možeš li ga zaobići i ući tako da ga ne probudiš?“

„Moram ga pomaknuti. Upast će unutra ako otvorim vrata.“

On šuti neko vrijeme i razmišlja. „Idi dolje i potraži Capa“, reče. „Rekao sam mu da večeras stižeš. Zamoli ga da pričeka s tobom dok ne uspiješ ući u stan.“

Uzdahnem, jer nakon što sam se vozila šest sati, nikako mi se sada ne silazi do prizemlja. Također uzdišem zato što znam da je Cap vjerojatno posljednja osoba na svijetu koja bi mi mogla pomoći u ovoj situaciji.

„Samo ostani na mobitelu sa mnom dok ne uđem u stan.“

Moj mi se plan znatno više sviđa. Uglavim mobitel između uha i ramena i kopam po torbi tražeći ključ koji mi je Corbin poslao. Guram ga u bravu i počinjem otvarati vrata, ali pijani tip sa svakim otvorenim centimetrom vrata pada sve niže na leđa. Stenje, ali ne otvara oči.

„Šteta što je mrtav-pijan“, kažem Corbinu. „Inače ne izgleda loše.“

„Tate, samo dovuci guzicu unutra i zaključaj vrata da mogu prekinuti vezu.“

Zakolutam očima. Još uvijek mi voli naređivati. Znala sam da to što ću živjeti s njim neće biti korisno za naš odnos, s obzirom na to kako se očinski ponašao prema meni kad smo bili mlađi. Međutim, nisam imala vremena pronaći posao i vlastiti stan i smjestiti se prije početka predavanja na faksu, pa zato nisam imala izbora.

No nadam se da će naš odnos sada ipak biti drukčiji. Corbin ima dvadeset pet, a ja dvadeset tri godine, i ako se ne možemo slagati bolje nego kad smo bili mali, još moramo dosta toga odraditi da konačno odrastemo.

Pretpostavljam da to najviše ovisi o Corbinu i o tome je li se promijenio otkad smo zadnji put živjeli zajedno. Imao je problema sa svakim s kim bih izašla, sa svim mojim prijateljima, svakim mojim izborom – čak i s fakultetom koji sam željela pohađati. Što ne znači da sam ja imalo marila za njegovo mišljenje. Udaljenost i vrijeme koje nismo proveli zajedno skinulo mi ga je s vrata tijekom posljednjih nekoliko godina, ali sad kad ćemo opet živjeti zajedno, naše će strpljenje ponovno biti na kušnji.

Omotam torbicu oko ramena, ali zapne mi za dršku kovčega pa je samo pustim da padne na pod. Čvrsto pritišćem kvaku i držim vrata

zatvorena tako da taj tip ne padne cijelom dužinom u stan. Pritišćem nogom njegovo rame i guram ga od središta ulaza u stan.

On ne popušta.

„Corbine, pretežak je. Morat ću prekinuti vezu tako da mogu rabiti obje ruke.“

„Ne, ne prekidaj vezu. Samo stavi mobitel u džep, ali ne prekidaj vezu.“

Gledam u svoju preveliku košulju i tajice. „Nemam džepove. Ideš u grudnjak.“

Corbin zastenje dok mičem mobitel s uha i guram ga u grudnjak. Izvlačim ključ iz brave i bacam ga u torbu, ali promašujem i ključ padne na pod. Posežem dolje za pijanim tipom kako bih ga maknula s puta.

„Čuj, stari“, kažem dok ga s mukom mičem sa središta prolaza. „Žao mi je što prekidam tvoj sanak, ali moram ući u ovaj stan.“

Nekako ga uspijevam podići i nasloniti na dovratnik kako ne bi pao u stan, a zatim otvaram vrata još malo i okrećem se po svoje stvari.

Nešto toplo omota mi se oko gležnja.

Smrzнем se.

Pogledam dolje.

„Pusti me!“ viknem, udarajući ruku koja me tako čvrsto drži za gležanj da sam prilično sigurna da će mi ostati masnice. Pijani tip me sad gleda, a zbog njegova stiska padam na leđa u stan dok pokušavam izvući nogu za koju se grčevito uhvatio.

„Moram unutra“, promrmlja on, točno u trenutku kad mi guzica tresne o pod. On još jednom pokuša gurnuti vrata stana drugom rukom i istog trenutka počnem paničariti. Uvlačim noge unutra, a njegova ruka ulazi sa mnom. Slobodnom rukom gurnem vrata da se zatvore, prignječivši mu time zapešće.

„Sranje!“ viče on. Pokušava povući ruku u hodnik, ali moja noga još pritišće vrata. Dovoljno opustim pritisak da on makne ruku, a zatim istog časa gurnem nogom vrata da se zatvore, uspravim se, i najbrže što mogu zaključam vrata, sve tri brave i još zatakнем lanac.

Čim mi se lupanje srca počelo smirivati, ono počne urlati na mene.

Moje srce doista urla na mene.

Dubokim muškim glasom.

Zvuči kao da viče: „Tate! Tate!“

Corbin.

Istog časa pogledam dolje u svoja prsa i izvlačim mobitel iz grudnjaka, a zatim ga prinosim uhu.

„Tate! Odgovori mi!“

Trznem se, a zatim odmičem mobitel nekoliko centimetara od uha. „Dobro sam“, kažem, teško dišući. „Unutra sam. Zaključala sam vrata.“

„Isuse Kriste!“ kaže on, a u njegovom se glasu čuje da mu je laknulo. „Nasmrt si me preplašila. Što se dogodilo?“

„Pokušao je ući unutra. Ali zaključala sam vrata.“ Palim svjetlo u dnevnoj sobi i ne učinim više od tri koraka kad stanem ukopana u mjestu.

Ma, bravo, Tate.

Polako se okrećem prema vratima shvativši što sam učinila.

„Ovaj... Corbine?“ zastanem. „Izgleda da sam ostavila vani neke stvari koje mi trebaju. Ja bih otišla po njih, ali onaj pijani tip misli da mora ući u tvoj stan, pa nema šanse da ću opet otvoriti ta vrata. Imaš kakav prijedlog?“

On nekoliko sekundi ne progovara. „Što si ostavila u hodniku?“

Ne želim mu odgovoriti, ali moram. „Svoj kovčeg.“

„Zaboga, Tate“, promrmlja on.

„I... svoju torbicu.“

„Za kojeg si vraga ostavila *torbicu* vani?“

„Možda sam također ostavila i ključ tvog stana na podu u hodniku.“

On se na to ne udostoji ni odgovoriti. Samo zareži. „Nazvat ću Milesa i provjeriti je li već stigao doma. Pričekaj dvije minute.“

„Čekaj, tko je Miles?“

„On živi preko puta. Ni u kojem slučaju ne otvaraj vrata dok te opet ne nazovem.“

Corbin prekida vezu, a ja se naslanjam na njegova ulazna vrata.

Živim u San Franciscu tek trideset minuta, i već sam mu postala strahovita gnjavaža. Nije ni čudno. Imat ću sreće ako mi dopusti ostati ovdje dok ne pronađem neki posao. Nadam se da to neće dugo trajati,

s obzirom na to da u najbližoj bolnici traže tri više medicinske sestre, a ja sam poslala molbu. Vjerojatno ću morati raditi noćne smjene, vikende, ili oboje, ali pristat ću na sve ako to znači da ne moram posezati za ušteđevinom dok se školujem.

Mobitel mi zvoni. Kliznem prstom po ekranu i javim se. „Halo.“

„Tate?“

„Da“, odgovaram, pitajući se zašto on uvijek provjerava jesam li to ja. *On* je nazvao *mene*, pa tko bi drugi odgovorio na poziv i još pritom zvučao baš isto kao i ja?

„Dobio sam Milesa.“

„Odlično. Hoće li mi pomoći sa stvarima?“

„Ne baš“, kaže Corbin. „Zapravo, trebaš mi učiniti veliku uslugu.“

Glava mi opet klone na vrata. Imam osjećaj da će sljedećih nekoliko mjeseci biti pun ovakvih nezgodnih usluga, s obzirom na to da on zna da on meni čini jako veliku uslugu time što mi dopušta da živim ovdje. Suđe? Sređeno. Corbinovo rublje? Sređeno. Corbinov popis za kupovinu? Sređeno.

„Što ti treba?“ pitam ga.

„Milesu, ovaj, treba tvoja pomoć.“

„Tvom susjedu?“ Zastanem čim mi sine. Zatvorim oči. „Corbine, molim te, nemoj mi reći da je tip kojeg si nazvao da me zaštiti od pijanog tipa taj pijani tip.“

Corbin uzdiše. „Moraš otključati vrata i pustiti ga unutra. Pusti ga neka spava na kauču. Ja ću doći odmah ujutro. Kad se otriježni, znat će gdje je i otići će ravno doma.“

Odmahnem glavom. „U kakvoj ti to zgradi živiš? Moram li se pripremiti na to da me pipkaju pijanci svaki put kad dođem doma?“

Dugačka stanka. „Pipkao te?“

„‘Pipkanje’ je možda malo preteška riječ. Ali zgrabio me za gležanj.“

Corbin uzdiše. „Tate, učini mi to. Nazovi me kad on i sve tvoje stvari budu unutra.“

„Dobro.“ Zastenjem, prepoznavši brigu u njegovu glasu.

Prekidam vezu s Corbinom i otvaram vrata. Pijani tip pada na svoje rame, a mobitel mu sklizne iz ruke i sleti na pod kraj njegove glave.

Okrećem ga na leđa i gledam u njega. On napola otvora oči i pokušava me pogledati, ali vjeđe mu se opet čvrsto zatvore.

„Ti nisi Corbin“, mrmlja.

„Ne, nisam. Ali ja sam tvoja susjeda i kako mi se čini, već si mi dužan barem pedeset šalica šećera.“

Podižem ga za ramena i pokušavam uspraviti u sjedeći položaj, ali on ne mrda. Mislim da zapravo ne može. Kako se bilo tko uopće može tako strašno napiti?

Primam ga za ruke i vučem ga centimetar po centimetar u stan, zastavši tek kad sam ga dovukla dovoljno unutra da mogu zatvoriti vrata. Odlazim po sve svoje stvari koje su u hodniku, a zatim zatvaram i zaključavam vrata. Uzimam ukrasni jastuk s kauča, gurnem mu ga ispod glave i okrenem ga na stranu za slučaj da se isповраća u snu.

I to je sva pomoć koju će taj dobiti od mene.

I sad kad udobno spava na podu nasred dnevne sobe, ostavljam ga ondje i krećem u razgledavanje stana.

U ovu dnevnu sobu stale bi tri dnevne sobe prijašnjeg Corbinova stana. Blagovaonica je povezana s dnevnom sobom, ali kuhinja je odvojena poluzidom od nje. Na zidovima visi nekoliko modernih slika, a debele sofe od pliša bež boje pružaju lijep kontrast živopisnim slikama. Posljednji put kad sam živjela s njim, imao je futon, jednu vrećastu fotelju i plakate s manekenkama na zidovima.

Mislim da moj brat možda konačno odrasta.

„Vrlo impresivno, Corbine“, kažem naglas dok hodam iz sobe u sobu i palim sva svjetla, pregledavajući stan koji je upravo postao moj privremeni dom. Nekako mi je grozno što je stan tako lijep. Bit će mi teže željeti vlastiti stan kad uštedim dovoljno novca.

Ulazim u kuhinju i otvaram hladnjak. U vratima je poredan niz začina, na srednjoj je polici kutija s ostacima pizze, a na gornjoj polici potpuno prazna velika plastična boca mlijeka.

Naravno da Corbin nema nikakve hrane. Ne mogu očekivati da se *savim* promijenio.

Uzimam bocu vode i izlazim iz kuhinje potražiti sobu u kojoj ću živjeti sljedećih nekoliko mjeseci. Dvije su spavaće sobe pa uzimam onu koja nije Corbinova i stavljam kovčeg na krevet. Imam još tri kov-

čega i barem šest kutija dolje u autu, da ne spominjem svu odjeću na vješalicama, ali ne kanim to večeras donijeti gore. Corbin je rekao da će doći ujutro pa ću to prepustiti njemu.

Presvlačim se u trenirku, a zatim perem zube i spremam se za krevet. Obično bi mi bilo nelagodno zbog činjenice da je sa mnom u stanu potpuni stranac, ali imam osjećaj da se ne trebam brinuti. Corbin nikad ne bi tražio od mene da pomognem nekome tko bi za mene na bilo koji način mogao biti opasan. A to me zbunjuje, jer ako je ovo Milesovo uobičajeno ponašanje, čudi me što me Corbin zamolio da ga dovedem unutra.

Corbin nikad nije vjerovao dečkima kad sam ja u pitanju, a za to krivim Blakea, mog prvog ozbiljnog dečka s kojim sam hodala kad sam imala petnaest godina. On je bio Corbinov najbolji prijatelj. Blake je tada imao sedamnaest godina i ja sam mjesecima bila ludo zaljubljena u njega. Naravno, moje prijateljice i ja bile smo ludo zaljubljene u većinu Corbinovih prijatelja, jednostavno zato što su bili stariji od nas.

Blake bi dolazio k nama većinu vikenda i prespavao bi kod Corbina, a mi smo uvijek nekako pronašli način da budemo malo sami kad Corbin ne bi gledao. I tako, malo po malo, Blake mi je rekao da želi da službeno postanemo cura i dečko. No nije predvidio kako će Corbin reagirati kad mi njegov najbolji prijatelj slomi srce.

I čovječe, kako ga je samo slomio. Onoliko koliko može slomiti srce petnaestogodišnjakinje nakon dvotjedne tajne veze. Ispalo je da je on službeno imao još dvije cure tijekom ta dva tjedna koliko je bio sa mnom. Kad je Corbin to saznao, posvađao se s njim i svi su Corbinovi prijatelji upozoreni da mi se ne približavaju. Bilo mi je skoro nemoguće imati dečka u srednjoj školi dok se Corbin konačno nije odselio iz kuće. Međutim, nastavile su se pričati horor priče među dečkima i oni su se i dalje klonili Corbinove mlađe sestre.

No koliko mi je god to tada bilo grozno, sada bi mi to izuzetno odgovaralo. Od srednje je škole podosta mojih veza loše završilo. Sa zadnjim sam dečkom bila živjela više od godinu dana kad smo shvatili da u životu želimo sasvim druge stvari. On je želio da ja ostanem doma. Ja sam željela karijeru.

I tako sam sada ovdje. Upisala sam magisterij iz sestrinstva i radim

sve što je u mojoj moći da izbjegnem bilo kakvu emotivnu vezu. Možda život s Corbinom na kraju uopće neće biti loša stvar.

Uputim se u dnevnu sobu upaliti svjetla, ali kad zađem za ugao, stanem kao ukopana. Miles se nije samo digao s poda. Sad se već nalazi u kuhinji, glava mu je klonula na ruke, a ruke su mu prekrížene na kuhinjskom šanku. Sjedi na rubu barskog stolca i izgleda kao da će svakog časa pasti s njega. Ne mogu reći je li opet zaspao ili se samo pokušava pribрати.

„Miles?“

On se ne miče na poziv pa mu prilazim i nežno stavljam ruku na rame i malo ga stresem da ga probudim. Čim mu stisnem rame, on zastenje i uspravi se kao da sam ga upravo probudila iz sna.

Ili iz noćne more.

Istog trenutka sklizne sa stolca na veoma nesigurne noge. Počne se ljuljati i ja stavljam njegovu ruku preko svoga ramena i pokušavam ga odvesti iz kuhinje.

„Hajde, stari, idemo do kauča.“

On spušta čelo na moju sljepoočnicu i posrće zajedno sa mnom tako da mi ga je sve teže držati. „Nisam ja stari“, kaže. Jezik mu se pleće. „Ime mi je Miles.“

Uspijevamo doći do kauča i ja ga počnem micati sa sebe. „Dobro, Miles, kad ti je tako ime. Samo legni i spavaj.“

On pada na kauč, ali ne pušta moja ramena. Ja padam s njim i istog se časa pokušavam maknuti.

„Rachel, nemoj“, preklinje me i pokušava spustiti na kauč sa sobom grabeći me za ruku.

„Ja nisam Rachel“, kažem, uspjevši se osloboditi njegova željeznog stiska. „Ja sam Tate.“ Ne znam zašto mu objašnjavam kako se zovem jer on se vjerojatno sutra uopće neće sjećati ovog razgovora. Odem do onog ukrasnog jastuka i podignem ga s poda.

Zastanem prije nego mu dodam jastuk jer on se sada okrenuo na stranu, lica pritisnutog o jastuk na kauču. Drži se za kauč tako grčevito da su mu članci na prstima pobijelili. Isprva pomislim da će se ispovraćati, ali onda shvatim kako sam grdno pogriješila.

Njemu nije *zlo*.

On *plače*.

Gorko.

Tako gorko da ne ispušta ni zvuka.

Ja tog tipa ni ne poznajem, ali teško mi je gledati kako mu je strašno. Pogledam u hodnik, pa opet u njega, razmišljajući trebam li ga ostaviti samog da mu dam malo mira. Stvarno se sada nemam vremena petljati u tuđe probleme, a i ne treba mi to. Dosad sam uspješno izbjegavala dramatične situacije u svom krugu prijatelja, i vraški sam sigurna da sada ne želim početi s tim. Instinktivno se želim okrenuti i otići, ali iz nekog razloga nekako čudno suosjećam s njim. Njegova bol zapravo djeluje iskreno, a ne samo kao rezultat pretjeranog uživanja u alkoholu.

Spuštam se pred njim na koljena i dodirujem mu rame. „Miles?“

On duboko udahne i polako podiže lice da me pogleda. Oči su mu natečene i crvene. Nisam sigurna je li to posljedica plakanja ili alkohola. „Rachel, tako mi je žao“, kaže, podižući ruku prema meni. Obgrli me oko vrata i vuče me prema sebi, gurajući lice u pregib između mog vrata i ramena. „Tako mi je žao.“

Nemam pojma tko je ta Rachel i što joj je on učinio, ali ako je njemu tako grozno, zadržim od pomisli na to kako se *ona* sada osjeća. U iskušenju sam da pronađem njegov mobitel i nazovem je kako bi mogla doći i ispraviti to. Umjesto toga, nježno ga gurnem natrag na kauč. Spuštam njegov jastuk i pomičem ga prema njemu. „Miles, spavaj“, šapnem.

Oči su mu tako pune boli kad spusti glavu na jastuk. „Ti me tako mrziš“, kaže i hvata me za ruku. Oči mu se ponovno sklapaju i duboko uzdiše.

Zurim šutke u njega, puštajući ga da me drži za ruku dok ne utihne, smiri se i prestane plakati. Izvlačim ruku, ali ostajem kraj njega još nekoliko minuta.

Iako spava, nekako još uvijek izgleda kao da je u svijetu boli. Obrve su mu namrštene, a disanje neravnomjerno, kao da ne uspijeva uspostaviti normalni ritam.

Po prvi put primjećujem blijedi, neravni ožiljak, dugačak otprilike deset centimetara koji se glatko pruža preko cijele desne strane njego-

ve brade. Prestaje tek pet centimetra od usana. Uhvati me neki čudni poriv da ga dodirnem i pomilujem prstom cijelu dužinu tog ožiljka, no umjesto toga, ruka mi klizne prema njegovoj kosi. Sa strane je kratka, na vrhu malo dulja, i savršena je mješavina smeđe i plave. Milujem mu kosu, tješim ga, iako to možda ne zaslužuje.

Možda baš zaslužuje taj strašni osjećaj krivnje za ono što je učinio toj Rachel, ali barem se osjeća krivim. To mu moram priznati.

Što god je učinio Rachel, barem je dovoljno voli da je to požalio.